

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΛΕΞΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 26682/05)
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
6 Δεκεμβρίου 2007

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

Στην υπόθεση Αλεξίου κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, Πρόεδρο,

Χ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Ν. ΒΑΛΙĆ,

Α. ΚΟΒΛΕΡ,

Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ,

Κ. ΗΑΛΙΥΕΒ,

Γ. ΜΑΛΙΝΒΕΡΝΙ,

και τον Γραμματέα του Τμήματος, S. NIELSEN.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 15 Νοεμβρίου 2007.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω
ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 26682/05) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος Ναπολέων Αλεξίου («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 14 Ιουλίου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τους Δικηγόρους Αθηνών Ν. Αναγνωστόπουλο και Α. Κυριακίδη. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εξουσιοδοτημένη εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της, Γ. Σκιάνη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Την 1^η Σεπτεμβρίου 2006, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τις αιτιάσεις του προσφεύγοντος όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας και την απουσία σχετικής προς τούτο προσφυγής. Δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1936 και διαμένει στο Χαϊδάρι.

5. Ο προσφεύγων, ο οποίος είναι στρατιωτικός, συνταξιοδοτήθηκε στις 15 Φεβρουαρίου 1983 με τον βαθμό του λοχαγού στον Σ.Ξ. Το 1991, προήχθη αναδρομικώς στον βαθμό του αντιστράτηγου χωρίς ωστόσο να επανέλθει στον στρατό. Η σύνταξή του αναπροσαρμόσθηκε, και αυτή, κατά την ισχύουσα νομοθεσία.

6. Την 1^η Νοεμβρίου 1991, ο προσφεύγων ζήτησε από το Μετοχικό Ταμείο Στρατού να αναπροσαρμοσθεί το επίδομα το οποίο ελάμβανε μετά την προαγωγή του. Στις 15 Απριλίου 1992, το Ταμείο απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος.

7. Στις 26 Μαΐου 1992, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αίτηση ακυρώσεως. Στις 28 Ιουλίου 1993, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών έκανε δεκτή την αίτηση του προσφεύγοντος (απόφαση 6663/1993).

8. Στις 17 Νοεμβρίου 1993, το Ταμείο άσκησε έφεση. Στις 30 Οκτωβρίου 1995, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση και απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος (απόφαση 4936/1995).

9. Στις 11 Ιουνίου 1996, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως. Στις 3 Μαΐου 2004, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση, επειδή ο προσφεύγων δεν είχε, κατά το εσωτερικό δίκαιο, δικαίωμα αναπροσαρμογής του επιδόματος. Η οικεία νομοθεσία περιλαμβάνει διάκριση μεταξύ των εν αποστρατεία στρατιωτικών οι οποίοι προάγονται και επανέρχονται στον στρατό και εκείνων οι οποίοι απλώς προάγονται. Το δικαίωμα αναπροσαρμογής του επιδόματος αναγνωρίζεται μόνον στους πρώτους. Κατά το ανώτατο δικαστήριο, η διάκριση αυτή, η οποία δικαιολογείται από την υποχρέωση της Πολιτείας να μεριμνά για τους εργαζόμενους, είναι σύμφωνη προς το Σύνταγμα και την αρχή της ισότητας (απόφαση 1203/2004). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε στις 14 Ιανουαρίου 2005.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

10. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, λόγω της διάρκειας της διαδικασίας, παραβιάστηκε η αρχή της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί (...) εντός ευλόγου προθεσμίας από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

11. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή. Υποστηρίζει ότι η διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας, η οποία διεξήχθη με ταχείς ρυθμούς, δεν επιδέχεται κριτική.

A. Επί του παραδεκτού

12. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, περαιτέρω, ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε κάποιον άλλον λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη

13. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη είχε ως αφετηρία την 26^η Μαΐου 1992, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αίτηση ακυρώσεως, και έληξε στις 3 Μαΐου

2004, ημερομηνία κατά την οποία εξεδόθη η απόφαση 1203/2004 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Επομένως, διήρκεσε ένδεκα έτη και πλέον των ένδεκα μηνών για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Επί της ουσίας

14. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς και ευθύνης των αρμοδίων αρχών, ως και των συνεπειών της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά της Γαλλίας* [GC], αριθμ. προσφ. 30979/96, παρ. 43, CEDH 2000-VII).

15. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως (βλ. *Παπαστεριάδης κατά της Ελλάδος*, αριθμ. προσφ. 2189/05, παρ. 10-16, απόφαση της 31^{ης} Μαΐου 2007).

16. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η παρούσα υπόθεση εκκρεμούσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας επί οκτώ περίπου έτη. Και μόνον αυτή η χρονική διάρκεια δεν είναι εύλογη, υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως, για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

17. Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, στην παρούσα υπόθεση, η διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην περί «ευλόγου προθεσμίας» απαίτηση.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

18. Ο προσφεύγων παραπονείται, επίσης, ότι, στην Ελλάδα, δεν υπάρχει δικαστήριο ενώπιον του οποίου να δύναται κάποιος να προσφύγει προκειμένου να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται δε το άρθρο

13 της Συμβάσεως, το οποίο έχει ως εξής :

Άρθρο 13

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα αναγνωριζόμενα στη (...) Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες παραβιάστηκαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διεπράχθη από πρόσωπα ενεργούντα εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων τους.»

19. Η Κυβέρνηση αναφέρει ότι το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως αποτελεί *lex specialis* εν σχέσει προς το άρθρο 13 και ότι δεν είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της αιτιάσεως αυτής. Σε κάθε περίπτωση, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων θα ηδύνατο να εγείρει κατά των επιληφθέντων της υποθέσεως του δικαστών την προβλεπόμενη στο άρθρο 105 του ΕισΝΑΚ αγωγή. Με το άρθρο αυτό θεσπίζεται η έννοια της ειδικής επιζήμιας πράξεως δημοσίου δικαίου, από την οποία γεννάται εξωσυμβατική ευθύνη του Δημοσίου, η οποία απορρέει από παράνομες πράξεις ή παραλείψεις. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι ο προσφεύγων θα ηδύνατο, επίσης, να ζητήσει από τον Υπουργό Δικαιοσύνης την έγερση πειθαρχικής διαδικασίας σε βάρος τους.

A. Επί του παραδεκτού

20. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, εξ άλλου, ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε κάποιον άλλο λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή ως παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

21. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι το άρθρο 13 εγγυάται πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής, η οποία επιτρέπει τη διατύπωση παραπόνων όσον αφορά τη μη εκπλήρωση της επιβαλλόμενης από το άρθρο 6 παρ. 1 υποχρεώσεως προς εκδίκαση των υποθέσεων εντός ευλόγου προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά της Πολωνίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30210/96, παρ. 156, CEDH 2000-XI).

22. Εξ άλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους πραγματική προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 13 της Συμβάσεως, η οποία θα τους επέτρεπε να διατυπώσουν παράπονα όσον αφορά τη διάρκεια μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά της Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 53401/99, παρ. 29-30, απόφαση της 10^{ης}

Απριλίου 2003). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει στην παρούσα περίπτωση οιονδήποτε λόγο ο οποίος θα επέτρεπε να αποκλίνει της νομολογίας αυτής, πολλώ μάλλον όταν η Κυβέρνηση δεν αποδεικνύει ότι στην ελληνική έννομη τάξη συμπεριελήφθη εντωμεταξύ παρόμοιο ένδικο μέσο.

23. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως λόγω της απουσίας από το εσωτερικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου το οποίο θα είχε επιτρέψει στον προσφεύγοντα να επιτύχει την αποκατάσταση του δικαιώματός του στην εκδίκαση της υποθέσεώς της εντός ευλόγου προθεσμίας, κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

ΙΙΙ. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ

24. Τέλος, ο προσφεύγων παραπονείται ότι παραβιάστηκε το δικαίωμά του στον σεβασμό της περιουσίας του, επειδή, μετά την προαγωγή του, edικαιούτο να λάβει το αναπροσαρμοσθέν επίδομα.

Επί του παραδεκτού

25. Το Δικαστήριο υπομινήσκει ότι η έννοια της «περιουσίας», η οποία περιέχεται στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, δύναται να καλύπτει τόσο τα «ήδη υφιστάμενα αγαθά» (*Van der Musselle κατά του Βελγίου*, απόφαση της 23^{ης} Νοεμβρίου 1983, série A n° 70, σελ. 23, παρ. 48) όσο και περιουσιακές αξίες, συμπεριλαμβανομένων των απαιτήσεων, δυνάμει των οποίων ο προσφεύγων δύναται να διατείνεται ότι έχει τουλάχιστον μία «νόμιμη προσδοκία» ότι θα εξασφαλίσει την πραγματική απόλαυση ενός ιδιοκτησιακού δικαιώματος (βλ. αποφάσεις *Pine Valley Developments Ltd κ.λ.π. κατά της Ιρλανδίας*, απόφαση της 29^{ης} Νοεμβρίου 1991, série A n° 222, σελ. 23, παρ. 51, και *Pressos Compania Naviera S.A. κ.λ.π. κατά του Βελγίου*, απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 1995, série A n° 332, σελ. 21, παρ. 31). Αντιθέτως, μία απαίτηση η οποία τελεί υπό αίρεση και παύει να υφίσταται λόγω μη πληρώσεως της αιρέσεως, δεν δύναται να θεωρείται «αγαθό» κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου (*Malhous κατά της Δημοκρατίας της Τσεχίας* (déc.) [GC], αριθ. προσφυγής 33071/96, CEDH 2000-XII).

26. Στην προκειμένη περίπτωση, το αντικείμενο της εγερθείσας από τον προσφεύγοντα διαδικασίας δεν αφορούσε ένα «ήδη υφιστάμενο αγαθό», διότι,

δυνάμει της εφαρμοστέας νομοθεσίας, ο προσφεύγων δεν εδικαιούτο αναπροσαρμογή του επιδόματος. Εξ άλλου, το Συμβούλιο της Επικρατείας, το οποίο εξήτασε στο πλαίσιο της παρούσης υποθέσεως τη *ratio* της οικείας νομοθεσίας υπό το πρίσμα του Συντάγματος και της αρχής της ισότητας, ήχθη στο αυτό συμπέρασμα. Ως εκ τούτου, ο προσφεύγων δεν δύναται να διατείνεται ότι διαθέτει ένα «αγαθό», ούτε ότι έχει τουλάχιστον μία «έννομη προσδοκία» (*Korecky κατά της Σλοβακίας* [GC], αριθ. προσφυγής 44912/98, παρ. 35, CEDH 2004-IX) προκειμένου να επιτύχει την αιτούμενη αναπροσαρμογή.

Επομένως, η προσφυγή είναι προδήλως αβάσιμη κατά το μέρος αυτό και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

27. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

28. Ο προσφεύγων ζητά 10.000 ευρώ για την υλική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη λόγω της αρνήσεως των εθνικών αρχών να κάνουν δεκτό το αίτημά του περί αναπροσαρμογής του εν λόγω επιδόματος. Περαιτέρω, ο προσφεύγων ζητά 10.000 ευρώ για ηθική ζημία.

29. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί της αξιώσεις αυτές. Ειδικότερα, η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι δεν υφίσταται κάποιος αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των επικαλουμένων ζημιών και των διαπιστωθεισών παραβιάσεων, και καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει τα σχετικά αιτήματα. Κατά την Κυβέρνηση, το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί για τον λόγο αυτό, δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τα 1.000 ευρώ.

30. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι οι διαπιστώσεις παραβιάσεως της Συμβάσεως, στην οποία κατέληξε, αφορούν στο γεγονός ότι παραβιάσθηκε το δικαίωμα του προσφεύγοντος να δικαστεί η υπόθεσή του εντός «ευλόγου προθεσμίας» και στην απουσία από το εσωτερικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου το οποίο

θα είχε επιτρέψει στον προσφεύγοντα να επιτύχει την αποκατάσταση του δικαιώματός του στην εκδίκαση της υποθέσεώς της εντός ευλόγου προθεσμίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στη διαπιστωθείσα παραβίαση και σε κάποια οποιαδήποτε υλική ζημία του προσφεύγοντος. Πρέπει, επομένως, να απορριφθούν οι αξιώσεις του προσφεύγοντος κατά το μέρος αυτό.

31. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη βεβαία ηθική ζημία, την οποία δεν αντισταθμίζουν επαρκώς οι διαπιστώσεις παραβίασεως της Συμβάσεως. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 10.000 ευρώ για τον λόγο αυτό, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

32. Ο προσφεύγων ζητά 1.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε για την ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων διαδικασία. Δεν προσκομίζει κάποιο τιμολόγιο, ούτε λογαριασμό αμοιβής. Περαιτέρω, ο προσφεύγων ζητά 3.000 ευρώ για την αμοιβή των εκπροσώπων του, όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, βάσει τιμολογίου.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων ουδόλως αποδεικνύει ότι πραγματοποίησε τα ως άνω έξοδα και τη δικαστική δαπάνη για τη διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Περαιτέρω, όσον αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη για τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι επρόκειτο για μία υπόθεση απλή, η οποία δεν παρουσίαζε κάποια ιδιαιτερότητα από νομικής πλευράς. Τέλος, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι αρμόζει να απορριφθούν τα αιτήματα αυτά.

34. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, συμφώνως προς το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* [GC], αριθμ. προσφ. 31107/96, παρ. 54, CEDH 2000-XI). Εν προκειμένω, βάσει του προσκομισθέντος δικαιολογητικού και των ως άνω κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει ότι είναι εύλογο να επιδικασθεί στον προσφεύγοντα το ποσό των 1.500 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

35. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή όσον αφορά τις αιτιάσεις τις σχετικές προς την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και την απουσία από το εσωτερικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου το οποίο θα είχε επιτρέψει στον προσφεύγοντα να διατυπώσει την αιτίασή του όσον αφορά αυτή τη διάρκεια της διαδικασίας, και την απορρίπτει ως απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως.

4. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 10.000 (δέκα χιλιάδες) ευρώ για ηθική ζημία και 1.500 (χίλια πενατκόσια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσαυξάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 6 Δεκεμβρίου 2007 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού.

- υπογραφή -

Søren NIELSEN

Γραμματέας

- υπογραφή -

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος